

„Slavica!“ je govorila Zorana. „Čutim, da se mi bliža smrtna ura. Smrtnica je že trikrat trkala na vrata. In zvezda, ki se je pojavila na nebu ob mojem rojstvu, nad mojo zibelko, in ki me je spremljala skozi zemeljsko življenje, ta zvezda se je danes jutraj — videla sem jo skozi okno — utrnila. Utrniti moram sedaj seveda tudi jaz. In preden utrnem, bi vendar še rada videla izpolnjeno svojo zadnjo željo. Slavica, reci, da zametaš Kristovo vero, da si zopet častilka naših starih slovenskih bogov, in daj Krutu roko v trajno zvezo zakonsko!“

„Kristove vere ne morem zavreči in je ne bodem zavrgla nikdar.“

„Nikdar?“

„Nikdar!“

„Tako pa čuj mojo oporoko: Vse moje imetje je Krutovo. Tebi ne zapuščam ničesar, samo prokletstvo svoje.“

Daj bože Svetovit, da ide v tebe bes!
Perunova strela v tebe!

Naj pridejo nad te vetrovi, škodljive burje in nevihte in potresi!

Naj te zatme noč, tema, mrak in slehrni črni in strašni oblak!

Po smrti pa bodi zavržena kot izdajica svojega rodu in svoje domovine v pekel, v črno noč, da tam v večni temi in ognju živiš večno žalostne dneve.

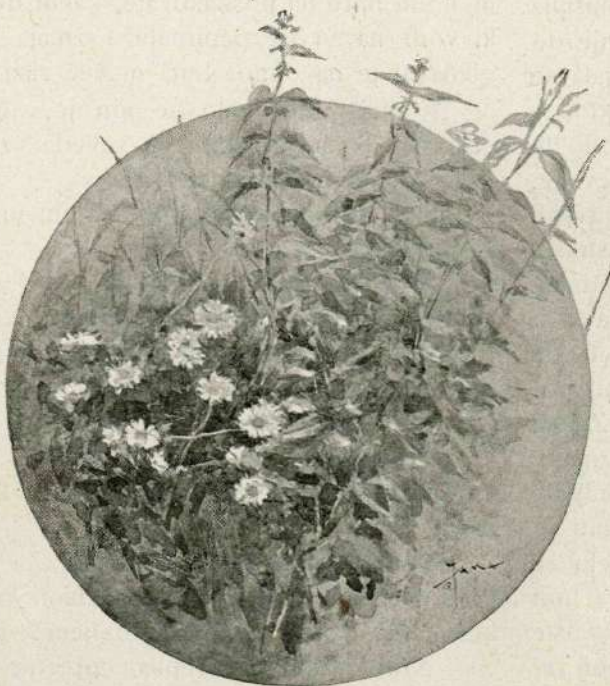
Bodi prokleta, prokleta, prokleta!“ —

(Dalje.)

SILVIN SARDENKO:

TRENUTEK ŽALOSTI.

Od rožnih trat
dehti pomlad,
od travnika
zelenega,
od vira vre
studenega;
a jaz hitim
čez cvetni dol,
in z mano hodi tiha bol.

Po vseh logeh,
po vseh vrteh
nekdanji svoj
sem raj iskal,
povsod po njem
izpraševal.

Ne dih vetrov,
ne vonj cvetov
o njem ne zna —
še tega ne,
kje v grobu spi,
ne ve nihče ...